

Ουρανογραφία

Γιάννης Φίκας

Ο άνθρωπος που ανανεώνει τον εαυτό του ανακαλύπτει τη χαρά της ζωής και την αξία όλων των μικρών και απλών πραγμάτων όπως τη συντροφιά ενός καλού φίλου, την αρμονία των χρωμάτων, την παρατήρηση της ανατολής και της δύσης του ήλιου, την εναλλαγή των τεσσάρων εποχών, την ενατένιση του έναστρου ουρανού την νύχτα, την ανάγνωση ενός καλού βιβλίου, την ακρόαση καλής μουσικής, την επίσκεψη σ' ένα αρχαιολογικό χώρο, σ' ένα μουσείο ή μια πινακοθήκη, τη συντροφιά της φωτιάς στο τζάκι, τους ήχους του αέρα, το κολύμπι στα καθαρά νερά, έναν περίπατο στο δάσος, τη σωστή διατροφή.

Τα χιονισμένα βουνά, τα ποτάμια, η θάλασσα, το μπλέ χρώμα του ουρανού και ο έναστρος ουρανός, χαράζονται παντοτινά στη μνήμη του ανθρώπου γιατί τα παρατηρεί πολλές φορές ενώ αυτά παραμένουν σχεδόν αμετάβλητα στο πέρασμα των αιώνων. Ο άνθρωπος που ξαγρυπνά για να παρατηρήσει τα άστρα και να αναγνωρίσει τη θέση τους στον ουράνιο θόλο αξιοποιεί δημιουργικά τη χρονική διάρκεια της νύχτας που συνήθως κοιμάται και παράλληλα αποκτά μια αίσθηση προσανατολισμού στον έναστρο ουρανό.

Στην αρχαιότητα είχε μεγάλη σημασία η ουρανογραφία, δηλαδή η ικανότητα να βρει και να αναγνωρίσει ο άνθρωπος τα αστερία στον ουρανό. Τον πρώτο κατάλογο των ορατών άστρων τον έφτιαξε ο Ίππαρχος, το 134 π.Χ., ο οποίος δίκαια θεωρείται ο πατέρας της αστρονομίας. Ο κατάλογος του Ιπάρχου δεν υπάρχει σήμερα διασώθηκε όμως ένας παρόμοιος κατάλογος του Κλαύδιου Πτολεμαίου (2^{ος} αι. μ.Χ.). Ο ποιητής Άρατος (305-240 π.Χ.) με το ποίημά του τα *Φαινόμενα* συνέδεσε τους αστερισμούς και τα άστρα με τους ήρωες της ελληνικής μυθολογίας ύστερα από προτροπή του βασιλιά της Μακεδονίας Αντίγονου Γονατά. Το βιβλίο του Άρατου ήταν η έμμετρη απόδοση των δύο βιβλίων, τα *Φαινόμενα* και το *Ένοπτρον*, του διάσημου μαθηματικού και αστρονόμου Εύδοξου του Κνίδιου (408-355

π.Χ.). Ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς (2^{ος} αι. μ.Χ.) αναφέρει στη Μυθολογία του ότι την πρώτη κατάταξη των άστρων την έκανε ο Κένταυρος ο Χείρων, για να τη χρησιμοποιήσουν οι Αργοναύτες στο ταξίδι τους στην Κολχίδα. Κατά την εποχή της Αναγέννησης ο Albert Durer (1471-1528) χάραξε σε ξυλογραφίες τους αστερισμούς του βόρειου και του νότιου ημισφαιρίου, ενώ ο Τζιορντάνο Μπρούνο (1548-1600 μ.Χ.) που θεωρούσε το σύμπαν ως ένα έμβιο ον συνέδεσε δυναμικά τους αστερισμούς με τον άνθρωπο και απέδωσε με ιδιαίτερα ποιητικό τρόπο τις μετακινήσεις των αρετών στον ψυχολογικό κόσμο του έναστρου ουρανού.

Για να βαδίσει ο άνθρωπος τα περίπλοκα μονοπάτια του ουρανού χρειάζεται έναν ουράνιο χάρτη και έναν κύριο αστερισμό ως αρχή όπως είναι ο αστερισμός της Μεγάλης Άρκτου. Ο αστερισμός αυτός είναι ο σπουδαιότερος αστερισμός του βόρειου ημισφαιρίου, τόσο αυτός όσο και ο αστερισμός της Μικρής Άρκτου δεν ανατέλλουν η δύουν είναι δηλαδή αειφανείς αστερισμοί. Ο πολικός της Μικρής Άρκτου, που βρίσκεται πολύ κοντά στο Βόρειο Πόλο φαίνεται να μένει πάντα ακίνητος και όλα τα άστρα να περιφέρονται γύρω του.

Στον αστερισμό του Δράκοντα ο Μπρούνο αναφέρει ότι πλησιάζουν η φρόνηση με τις κόρες της, τη διαλεκτική και τη μεταφυσική ενώ απομακρύνονται η πανουργία, η πονηριά, η κακία και η αδράνεια. Στη θέση του Κηφέα ανεβαίνει η σοφία ενώ απομακρύνονται η ανόητη πίστη, η άγνοια και η σοφιστεία. Ο αστερισμός του Δράκοντα περιβάλλει το τετράπλευρο των άστρων της Μικρής Άρκτου. Σύμφωνα με το μύθο ο βασιλιάς της Αιθιοπίας Κηφέας και η σύζυγός του Κασσιόπη θυσίαζαν στον Δράκοντα τη μονάκριβη θυγατέρά τους, την Ανδρομέδα, την οποία έσωσε ο Περσέας που σκότωσε τον Δράκοντα.

Εκεί που είναι ο Βώτης, ο οποίος σχηματίζει ένα επίμηκες πεντάγωνο, πλησιάζει ο νόμος για να βρίσκεται κοντά στη μητέρα του τη σοφία ενώ από τον αστερισμό αυτό απομακρύνεται η υπερβολή. Σύμφωνα με τον μύθο ο Βώτης είναι ο βοσκός που φυλάει τα επτά βόδια, δηλαδή τα επτά λαμπρά άστρα της Μεγάλης Άρκτου. Το άστρο α του Βώτη ονομάζεται Αρκτούρος. Ο Ησίοδος στο έργο του *Έργα και*

Ημέραι παροτρύνει τους ναυτικούς και τους γεωργούς να παρατηρούν την ανατολή του Αρκτούρου, του Σείριου, του Ωρίωνα, των Πλειάδων και των Υάδων.

Εκεί όπου λάμπει ο Βόρειος Στέφανος απομακρύνεται η αδικία και ανεβαίνει η δικαιοσύνη, που κινείται στις σφαίρες της σύλληψης, της συζήτησης, της απόφασης, της επιβολής και της εκτέλεσης. Η παράδοση συνδέει τον Βόρειο Στέφανο με τον μύθο του βασιλιά των Αθηνών Θησέα και της Αριάδνης, κόρης του βασιλιά της Κρήτης Μίνωα και της Πασιφάης. Όταν ο Θησέας με τα δώρα της Αριάδνης το ξίφος και το μίτο κατόρθωσε να σκοτώσει τον Μινώταυρο και να βγει σώος από τον Λαβύρινθο, της ζήτησε να έλθει μαζί του στην Αθήνα, στο ταξίδι όμως της επιστροφής την άφησε στη Νάξο. Εκεί η Αριάδνη με την βοήθεια της Αφροδίτης παντρεύτηκε με τον Διόνυσο, ο οποίος της έδωσε για γαμήλιο δώρο ένα θαυμάσιο χρυσό στεφάνι, έργο του Ηφαίστου, το οποίο μετά το θάνατο της τοποθετήθηκε στον ουρανό και τα πολύτιμα πετράδια του έγιναν τα άστρα του αστερισμού του Βόρειου Στέφανου. Σύμφωνα με μία άλλη εκδοχή το χρυσό στεφάνι ήταν δώρο της Αμφιτρίτης στον Θησέα που με τη σειρά του το πρόσφερε στην Αριάδνη. Στο ιερό του Θησέα, στην αρχαία αγορά των Αθηνών, υπήρχε ζωγραφική παράσταση αυτής της εκδοχής του μύθου έργο του ζωγράφου Μίκωνα.

Νότια του Δράκοντα και ανατολικά του Ηρακλή βρίσκεται η ενιάχορδη Λύρα, εκεί ανεβαίνουν η Μνημοσύνη με τις εννέα κόρες της, την αριθμητική, τη γεωμετρία, τη μουσική, τη λογική, την ποίηση, την αστρολογία, τη φυσική, τη μεταφυσική, και την ηθική ενώ απομακρύνονται από την περιοχή αυτή η άγνοια και η κτηνωδία. Το λαμπρότερο άστρο της Λύρας το α είναι γνωστό με το όνομα «Βέγας» που σημαίνει ο αετός που πέφτει. Μετά από 12.000 χρόνια ο Βέγας θα κατέχει τη θέση που έχει σήμερα ο Πολικός. Για την ανθρωπότητα του 14.000 μ.Χ. ο Βέγας θα είναι ο Πολικός τους. Σύμφωνα με τον μύθο ο αστερισμός παριστάνει τη θεϊκή λύρα του Ορφέα. Ο Ορφέας πήρε τη Λύρα δώρο από τον πατέρα του τον Απόλλωνα και διδάχτηκε τη μουσική από την Μητέρα του τη Μούσα Καλλιόπη καθώς και τις άλλες Μούσες. Στην Αργοναυτική εκστρατεία βοήθησε τους Διόσκουρους,

Κάστορα και Πολυδεύκη, να σώσουν την Αργώ από τη συντριβή στα βράχια της Θράκης ημερώνοντας τα κύματα με τη μουσική του. Τη δεύτερη φορά με τους ήχους της λύρας του έσωσε τους Αργοναύτες από τον κίνδυνο των Σειρήνων.

Νότια του Κηφέα καθώς ο Κύκνος, απλώνει τα φτερά του ο Μπρούνο αναφέρει ότι ανεβαίνουν η αγνότητα, η μετάνοια και η κάθαρση· ενώ εκδιώκονται ο εγωισμός, η αγένεια, η αναίδεια και η ισχυρογνωμοσύνη. Σύμφωνα με τον μύθο ο Δίας ήθελε να κατακτήσει τη Λήδα, τη γυναίκα του Τυνδάρεω, βασιλιά της Σπάρτης. Συμβουλευτήκε την Αφροδίτη η οποία τον μεταμόρφωσε σε κύκνο, ενώ η ίδια έγινε αετός που τον κυνηγούσε. Τους είδε η Λήδα και έτρεξε αμέσως να σώσει τον κύκνο από τον αετό ανοίγοντας τα χέρια για να βρεί καταφύγιο στην αγκαλιά της. Μετά το γεγονός αυτό η Λήδα γέννησε τους δίδυμους Κάστορα και Πολυδεύκη.

Στη θέση της Κασσιόπης ανεβαίνουν η δόξα, η κοσμιότητα, η αξιοπρέπεια, η τιμή, και η μετριοπάθεια, εκθρονίζοντας την υπεροψία, την αλαζονεία και την υπερηφάνεια. Ενώ στη θέση του Περσέα ανεβαίνουν η μελέτη, η μέριμνα, ο μόχθος και η εργασία, ενώ τρέπονται σε φυγή η οκνηρία, η τεμπελιά, η επίπονη εργασία, η ανησυχία και η σύγχυση.

Σύμφωνα με τον μύθο ο θρυλικός Περσέας ανέλαβε την αποστολή με τη βοήθεια του θεού Ερμή που του χάρισε τα φτερωτά πέδιλα και της θεάς Αθηνάς να κόψει το κεφάλι της γοργόνας Μέδουσας. Στην περιπέτειά του τον βοήθησαν επίσης οι Γραίες, οι αδελφές των Γοργόνων και οι Νύμφες που του έδωσαν την περικεφαλαία του Άδη, η οποία τον έκανε αόρατο. Τον εξόπλισαν επίσης με το δρεπανοειδές ξίφος και με καλύπτρα από νέφη. Με τα όπλα αυτά έφθασε στη χώρα των Γοργόνων και κατάφερε να σκοτώσει την Μέδουσα. Γι' αυτό απεικονίζεται να κρατάει στα χέρια του το γοργόνειο, το μαγικό κεφάλι της Μέδουσας που είχε την ικανότητα να πετρώνει αυτούς που το έβλεπαν από μπροστά. Ο Περσέας κατάφερε να σκοτώσει την Μέδουσα χωρίς να πετρώσει γιατί την κοίταζε μέσα από την ασπίδα του, που την είχε γυαλίσει ώστε να λάμπει σαν καθρέπτης και έτσι έβλεπε μόνο το είδωλό της. Το κεφάλι της Μέδουσας το

χάρισε στην προστάδιδά του Αθηνά, που το έβαλε στη μέση της ασπίδας της, και έτσι πέτρωνε τους εχθρούς της. Παιδιά του Περσέα και της Ανδρομέδας είναι ο Ηλεκτρύων, ο Αλκαίος, ο Σθένελος, ο Έλειος, ο Μήστορας, ο Πέρσης, η Αυτόχθη και η Γοργοφόνη. Ο Περσέας θεωρείται ο ιδρυτής των Μυκηνών και της Μιδέας αρχαιότατης πόλης κοντά στην Τίρυνθα. Από τη θεϊκή του γενιά κατάγονται οι Διόσκουροι, οι Αφαρείδες και ο θρυλικός Ηρακλής ο μεγαλύτερος ήρωας της ελληνικής μυθολογίας.

Ο μεγάλος αστερισμός του Ηρακλή βρίσκεται ανατολικά του Βοώτη και του Βόρειου Στέφανου. Οι αρχαίοι Έλληνες σχημάτιζαν τον ήρωα Ηρακλή να γονατίζει μπροστά στον Δράκοντα, που κατά μια εκδοχή παρίστανε τη Λερναία Ύδρα, το δεύτερο άθλο του ήρωα. Ο Εύδοξος έδωσε στον Ηρακλή την ονομασία «ο εν γόνασι», δηλαδή ο γονατιστός. Σύμφωνα με το μύθο ο Ηρακλής ήταν γιος του Δία και της Αλκμήνης, κόρης του Περσεΐδη Ηλεκτρύωνα και συζύγου του βασιλιά των Θηβών Αμφιτρύωνα, γιου του επίσης Περσεΐδη Αλκαίου. Ο Δίας επέλεξε την Αλκμήνη για να γεννήσει το τελευταίο γιο του πάνω στη Γη, τον οποίο προόριζε για αρχηγό της γενιάς του πάνω στη Γη και φύλακα της έννομης τάξης μεταξύ των ανθρώπων. Ο θεός Ερμής έβαλε τον μικρό Ηρακλή να βυζάξει γάλα από το θεϊκό μαστό της Ήρας. Σε ηλικία δεκαοκτώ χρονών πήρε την απόφαση να ακολουθήσει τον δύσκολο δρόμο της αρετής και με τους άθλους του έκανε πιο άνετη τη ζωή των συνανθρώπων του. Από τον Ευρυσθέα πήρε εντολή και εκτέλεσε τους δώδεκα περίφημους άθλους του, με τους οποίους σχετίζονται πολλοί αστερισμοί: Ο Λέων, ο Ταύρος, ο Τοξότης, το Βέλος, η Λερναία Ύδρα και ο Καρκίνος. Οι πρώτοι έξι άθλοι που έγιναν στην Πελοπόννησο είναι: Το Λιοντάρι της Νεμέας, η Λερναία Ύδρα, ο Ερυμάνθιος Κάπρος, η Κερυνίτις Έλαφος, οι Στάβλοι του Αυγεία και οι Στυμφαλίδες Όρνιθες. Οι άλλοι έξι που έγιναν στη υπόλοιπη Ελλάδα αλλά και έξω από τα όριά της είναι: ο Ταύρος της Κρήτης, τα Ανθρωποφάγα Άλογα του Διομήδη, Η Ζώνη της Αμαζόνας Ιπολύτης, τα Βόδια του Γηρυόνη, τα Χρυσά Μήλα των Εσπερίδων και η αιχμαλωσία του Κέρβερου.

Στη θέση του Τριπτόλεμου ανεβαίνουν η επιείκεια, η εύνοια, η επιδοκιμασία, και η ανακούφιση, ενώ απομακρύνονται ο φθόνος, η κακία, η περιφρόνηση και η δυσμένεια.

Στον οίκο του Οφιούχου ανεβαίνουν η λεπτότητα και η οξύνοια και τρέπονται σε φυγή η αδεξιότητα, η ανοησία και η απερισκεψία.

Στην θέση του Βέλους διακρίνονται η συνετή εκλογή, η παρατήρηση, η μεθοδική μελέτη, η προσοχή ενώ απομακρύνονται η συκοφαντία, ο διασυρμός, η κολακεία και το μίσος.

Στο μέρος όπου το Δελφίни σχηματίζει τόξο, βλέπουμε την αγάπη, την καταδεκτικότητα, την ευγένεια, τη φιλία και τη φιλανθρωπία: από εκεί τρέπονται σε φυγή η διαφωνία, η μονομαχία και η εκδίκηση.

Από τη θέση του Αετού, νότια του αστερισμού του Βέλους, αποχωρούν η αλαζονεία, η φιλοδοξία, η θρασύτητα, η καταπίεση και η τυραννία και ανεβαίνουν η μεγαλοψυχία, η γενναιοδωρία, η μεγαλοπρέπεια, η αξιοπρέπεια, η δύναμη και η εξουσία. Σύμφωνα με την μυθολογία ο αστερισμός αυτός παριστάνει τον αετό του Δία. Στα νύχια του ενός ποδιού του κρατάει τον κεραυνό του Δία και στα νύχια του άλλου τον Γανυμήδη, τον οιοχόο των θεών.

Στην περιοχή του Πήγασου ανεβαίνουν ο ενθουσιασμός, η προφητεία, η έμπνευση και η έκσταση και αποχωρούν η μανία, η παράλογη ορμή και η υπερβολική μελαγχολία. Ο Πήγασος ήταν το φτερωτό άθνατο άλογο της μυθολογίας που γεννήθηκε από την ένωση του Ποσειδώνα με τη γοργόνα Μέδουσα. Τον Πήγασο ίππευσε ο Περσέας για να φθάσει στην Αιθιοπία και να σώσει από τα δόντια του Δράκοντα την όμορφη Ανδρομέδα. Σύμφωνα με τον Ησίοδο μετέφερε και τον κεραυνό από το εργαστήρι του Ηφαίστου στο ανάκτορο του Δία στον Όλυμπο. Ενώ την περίοδο που κατοικούσε στον Ελικώνα με τις Μούσες χτύπησε με τις οπλές του και ανέβλυσαν οι πηγές Αγανίπη και Ιπποκρήνη στον Ελικώνα που είχαν τη ιδιότητα να ανανεώνουν την έμπνευση των ποιητών όταν το έπιναν.

Τη δυστροπία, την παραπλάνηση, την ανόητη πειθώ και την ισχυρογνωμοσύνη της Ανδρομέδας, που βρίσκεται μεταξύ του Πήγασου και του Περσέα, διαδέχονται, η ελπίδα και η πειθαρχία.

Στη θέση του Τριγώνου, νότια από την Ανδρομέδα, ανεβαίνουν, η πίστη, η αφοσίωση, η σταθερότητα, η αγάπη, η ειλικρίνεια και η απλότητα, που αναγκάζουν το δόλο, την αστάθεια και την απάτη να κινηθούν σε μακρινές περιοχές.

Στο παλάτι του Κριού εγκαθίστανται ο σεβασμός, η συναίνεση και η ευγενής άμιλλα ενώ αποχωρούν η αλλοτρίωση και η αποστασία.

Η υπομονή, η ανοχή, η δίκαιη οργή, ο μόχθος και η εργασία καταλαμβάνουν την περιοχή του Ταύρου ενώ εκδιώκονται η ανυπομονησία, η ανεξέλεγκτη οργή, η αγανάκτηση, η έχθρα, η περιφρόνηση και το παράπονο. Το λαμπρότερο άστρο του Ταύρου είναι το α Ταύρου, ο Λαμπαδίας ή Αλντεμπαράν, που αντιστοιχεί στο μάτι του Ταύρου. Στην κατοικία των Πλειάδων ανεβαίνουν η ένωση, η συνάθροιση, η κοινωνική συναλλαγή, η ομόνοια και η συντροφικότητα και απομακρύνονται η διαίρεση, η φατρία, η συνωμοσία και η ανταρσία. Σύμφωνα με τον μύθο οι Πλειάδες, όπως και οι αδελφές τους Υάδες, ήταν κόρες της Πλειόνης και του Άτλαντα. Οι επτά Πλειάδες, μητέρες θεών και ηρώων ήταν: Η Αλκυόνη, η Ηλέκτρα, η Μαία που από τον Δία γέννησε τον θεό Ερμή, η Μερόπη, η Ταυγέτη, η Κελαινώ, και η Αστερόπη. Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν τα σμήνη αυτά ως ουράνια κατοικία των θεών και κέντρο του σύμπαντος που δίνει ζωή, πνοή, και κίνηση σε όλα τα όντα.

Στη θέση των Διδύμων ανεβαίνουν η αγάπη, η φιλία και η ειρήνη και εξορίζονται η άδικη επιθυμία και η ανάξια μεροληψία. Από τον Καρκίνο αναχωρούν η αστάθεια, η μικροψυχία, η ανάξια οπισθοχώρηση, η ισχυρογνωμοσύνη και τη θέση τους παίρνουν η δίκαιη συναλλαγή και η μεταμέλεια. Ο Λέων απομακρύνει την αλαζονεία, την αυστηρότητα, τη σκληρότητα, τη βία και την καταπίεση και φέρνει κοντά του τη μεγαλοψυχία, τη γενναιοδωρία, το μεγαλείο, την ευγένεια, τη δικαιοσύνη, την ηρεμία, την ορθή κατάκτηση και την άξια συγχώρεση. Στην Παρθένο ανεβαίνουν η εγκράτεια, η μετριοφροσύνη, η αγνότητα, η τιμιότητα, η σεμνότητα και αναχωρούν η αναίδεια και η ακολασία. Η δικαιοσύνη, η χάρη και η ευγνωμοσύνη ανεβαίνουν στον αστερισμό του Ζυγού, από όπου κατεβαίνουν η αδικία, η δυσμένεια, η αγνωμοσύνη και η αλαζονεία. Από τη θέση του Σκορπιού

απομακρύνονται η απάτη, ο δόλος, η προσποίηση και η προδοσία και ανεβαίνουν, η αληθινή αγάπη, η ειλικρίνεια και η απλότητα. Το λαμπρότερο άστρο του αστερισμού είναι ένα κόκκινο άστρο, το α του Σκορπιού, ο Αντάρης. Ο Τοξότης γίνεται το σύμβολο της διάνοιας, της μελέτης και της βούλησης, ενώ απομακρύνονται από κοντά του η άγνοια και η αδιαφορία. Στον χώρο του Αιγόκερου βλέπει κανείς τη μοναξιά, τη θεωρία, την ελευθερία και τη συγχώρηση, ενώ δεν είναι ασφαλείς πια στο χώρο αυτό η φλύαρη συζήτηση και το ανούσιο συμπόσιο. Προς τον υγρό Υδροχόο βλέπουμε να κινούνται η αυτοκυριαρχία, η λεπτότητα και η ευγένεια της ψυχής, ενώ απομακρύνονται βιαστικά, η βαρβαρότητα και η τραχύτητα. Από τη θέση των Ιχθύων μετακινούνται η ανάξια σιωπή, η ζήλια, η εξαπάτηση, η πολυλογία, φλυαρία, η ελαφρότητα, οι ψίθυροι, η μεμψιμοιρία και το παράπονο και τη θέση τους παίρνουν η άξια σιωπή, η υπομονή και η αγνότητα.

Εκεί όπου βρίσκεται ο θαυμαστός Ωρίων ανεβαίνουν η αγάπη, η μεγαλοψυχία και η αλήθεια και αναχωρούν η απάτη, η καυχησιολογία, η ματαιοδοξία και η κακοπιστία. Από τη θέση του Λαγού τρέπονται σε φυγή η δειλία, η αδράνεια και η άγνοια και εμφανίζονται η φρόνηση, η τιμή και η δόξα.

Στον Μέγα Κύνα ανεβαίνουν η επαγρύπνηση, η επιτήρηση, η φροντίδα για τα κοινά, η επιστασία, η προστασία και η φύλαξη των εσωτερικών πραγμάτων.

Το λαμπρότερο άστρο του αστερισμού είναι ο Σείριος ο οποίος αν και είναι λευκό άστρο φαίνεται ποικιλόχρωμος. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ρύθμιζαν με τον Σείριο το ημερολόγιό τους και τον λάτρευαν γιατί όταν ανέτειλε το καλοκαίρι προμήνυε τις ευεργετικές πλημμύρες του Νείλου. Στον Μικρό Κύνα, που σέρνει μαζί του την κολακεία και τη δουλοπρέπεια ανεβαίνουν η φιλία, η συντροφικότητα και η ευγένεια.

Από την περιοχή όπου βρίσκεται ο μεγάλος νότιος αστερισμός Αργώ αναχωρούν η φιλαργυρία και η απατηλή συναλλαγή και ανεβαίνουν η μεγαλοψυχία, η επικοινωνία, η πρόνοια και η συμφωνία. Η Αργώ ήταν μυθικό ταχύπλοο καράβι με πενήντα κουπιά. Ονομάστηκε

έτσι κατά μια εκδοχή επειδή το ναυπήγησε, με τη βοήθεια της Αθηνάς, ο Άργος από τις Θεσπιές, η ο συνώνυμός του Άργος, γιος του Φρίξου και της Χαλκιόπης, κόρης του Αιήτη. Το πλοίο ναυπηγήθηκε για να φέρει ο Ιάσων, ο αρχηγός της Αργοναυτικής εκστρατείας από την Αία στην Ιωλκό το περίφημο χρυσόμαλλο δέρας. Το χρυσόμαλλο κριάρι που έσωσε τον Φρίξο και την Έλλη και τους μετέφερε από την Κορώνεια στην Κολχίδα ήταν δώρο του θεού Ερμή στη μητέρα τους Νεφέλη, που με τη σειρά της το έδωσε στα παιδιά της, Φρίξο και Έλλη, την ώρα που ο πατέρας τους, ο Αθάμας, βασιλιάς του Ορχομενού, και η θετή μάνα τους ετοιμάζονταν να τους θυσιάσουν στους θεούς. Τα δύο αδέρφια, τη στιγμή που ανακάλυψαν τα καταχθόνια σχέδια του πατέρα τους και της θετής τους μάνας, ανέβηκαν στη ράχη του κριού και πέταξαν προς την Αία, την Κολχίδα του Πόντου. Εκεί βασίλευε ο Αιήτης, ο αδελφός της Πασιφάης, της γυναίκας του Μίνωα. Στην Αργοναυτική εκστρατεία πήραν μέρος όλοι οι ήρωες. Ο ναυπηγός ο Άργος έφτιαξε την Αργώ με ξύλα πεύκων από το Πήλιο. Χρησιμοποίησε και ένα κομμάτι ξύλου από την ιερή βελανιδιά του μαντείου της Δωδώνης, και από τότε το καράβι απέκτησε το χάρισμα της ομιλίας και προειδοποιούσε τους Αργοναύτες για τους αναμενόμενους κινδύνους. Κυβερνήτης ήταν ο περίφημος ναυτικός Τίφυς από τη Βοιωτία. Ο Ιάσων με την βοήθεια της Μήδειας επέστρεψε στην Ιωλκό με το χρυσόμαλλο δέρας.

Από τη θέση που είναι το νότιο Φίδι αναχωρούν η συκοφαντία, η ασυμφωνία, η νωθρότητα και ανεβαίνουν η πρόληψη, η δύναμη και η διάνοια. Από την περιοχή του Κόρακα φεύγουν η πολυλογία, η αγυρτεία, η περιφρόνηση, και η προσβολή και τη θέση τους παίρνουν η θεϊκή μαγεία, η ιερατική υπηρεσία και η προφητεία. Στη θέση του Κενταύρου ανεβαίνει η ιεροσύνη και απομακρύνεται η μάταιη αναλογία, η ανόητη τροπολογία και η σκοτεινή απεικόνιση. Στο νότιο Στέφανο ανεβαίνουν η τιμή, η δόξα και η ανταμοιβή.

Ο Φοίνικας είναι νότιος αστερισμός ορατός από την Ελλάδα το φθινόπωρο. Σύμφωνα με τον μύθο ήταν το μυθικό πουλί των Αιγυπτίων και των Ελλήνων. Κάθε πεντακόσια χρόνια πετούσε από την Αραβία στην ιερή πόλη της Ηλιούπολης, κουβαλώντας μαζί του τη σωρό του

πατέρα του. Κατά τον Πλίνιο ένας και μοναδικός Φοίνικας ζει σε όλο τον κόσμο. Κάθε πεντακόσια χρόνια, όταν έχει πια γεράσει, φτιάχνει μια ξύλινη φωτιά με κλαδιά μυρωδικών φυτών. Γεμίζει τη φωλιά με αρώματα και πεθαίνει καιγόμενος μέσα σ' αυτήν, από τη στάχτη του γεννιέται ένας νέος Φοίνικας.

Τέλος στη θέση του νότιου Ιχθύ ανεβαίνουν η αγαλλίαση, η τέρψη και η ευχαρίστηση. Εκεί υπάρχει η ήρεμη ανάπαυση, εκεί είναι το τέλος των θυελλωδών μόχθων, η απόλαυση των έντιμων και ένδοξων καρπών, ο χείμαρρος της ευχαρίστησης, η ασφαλής αταραξία, εκεί η ψυχή τρέφει τον νου ώστε να μη χρειάζεται του Διός την αμβροσία και το νέκταρ.

Βιβλιογραφία:

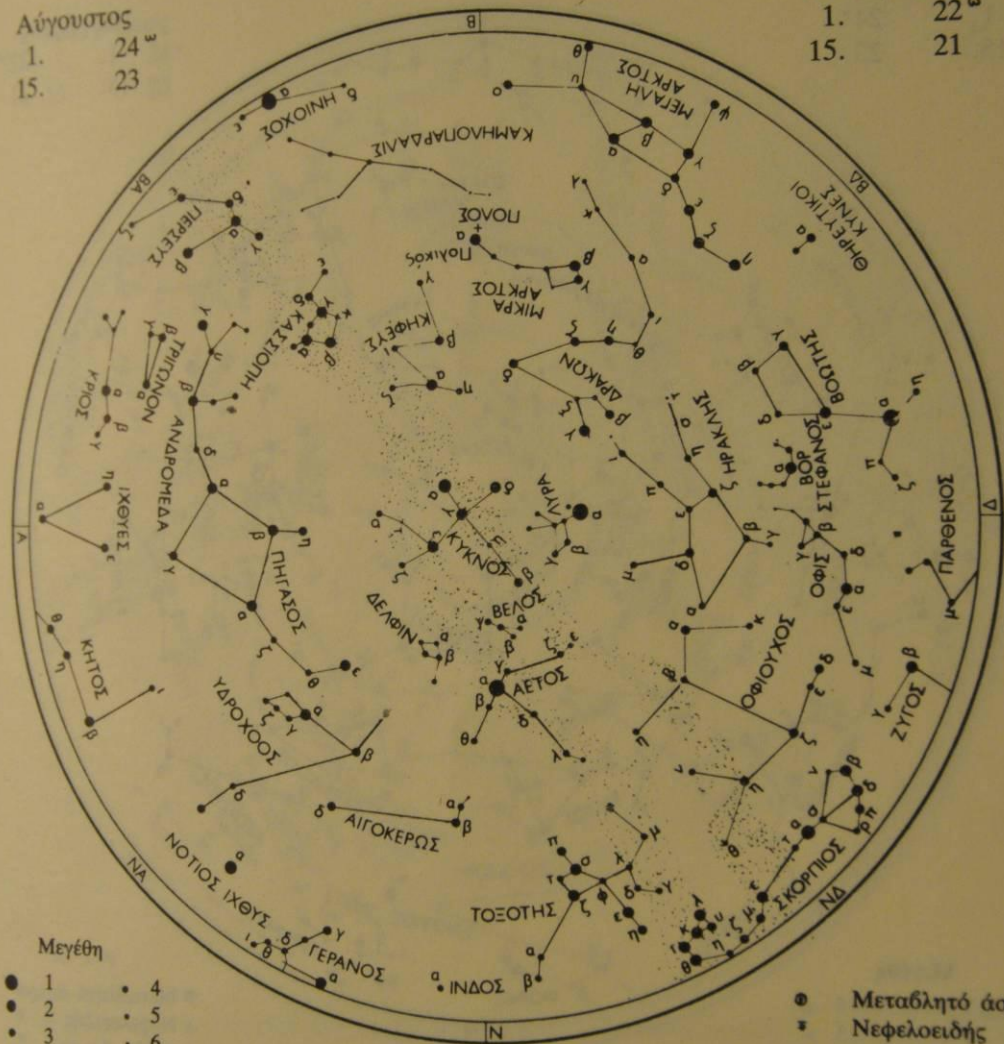
Γιάννης Φίκας, *Τζιορντάνο Μπρούνο, η θέση του στη ιστορία της φιλοσοφίας και των ιδεών*, Εκδόσεις Νίκας, Αθήνα, 2012.

Γιάννης Φίκας, *Μονοπάτια Τέχνης και Σοφίας*, Εκδόσεις Νίκας, Αθήνα, 2011.

Θεοδοσίου Σ. Δανέζης Μ., *Τα Άστρα και οι Μύθοι τους*, Εκδόσεις Δίαυλος, Αθήνα, 1991.

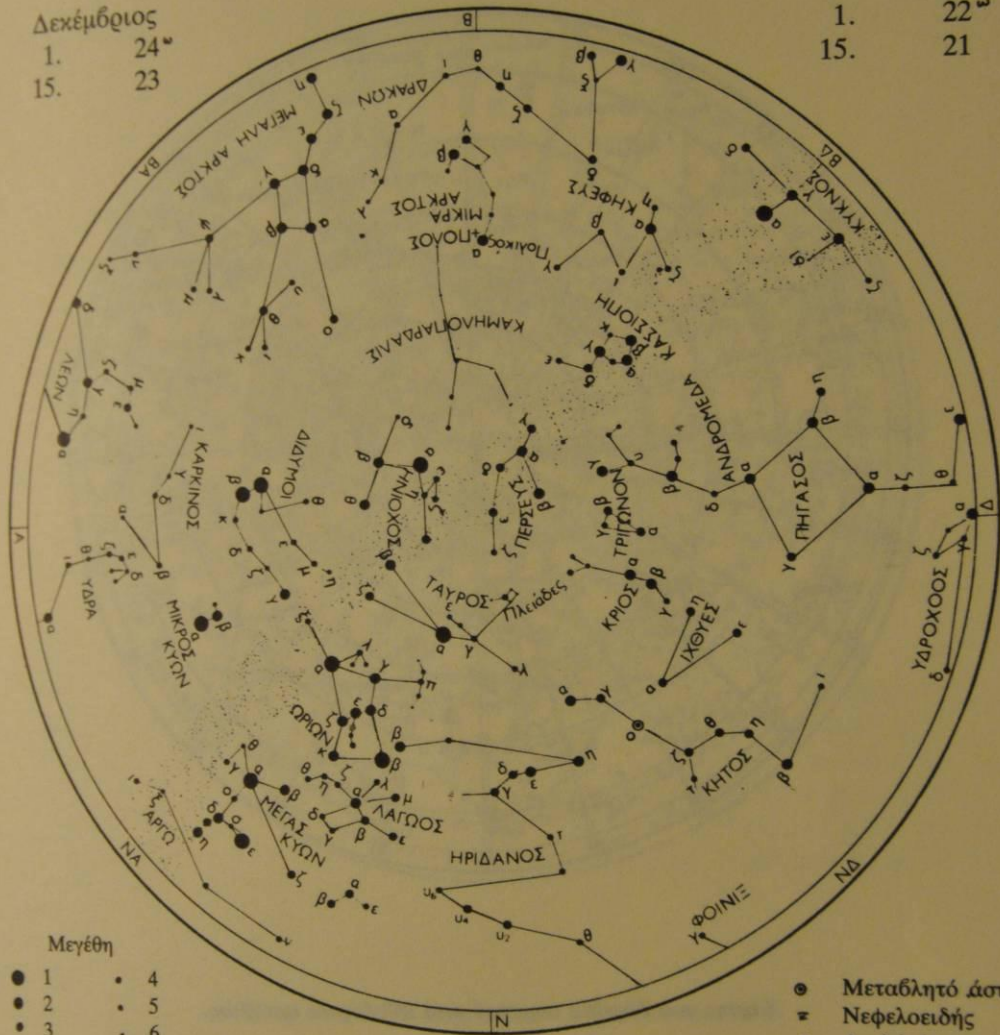
Αύγουστος
1. 24^ω
15. 23

Σεπτέμβριος
1. 22^ω
15. 21

Δεκέμβριος
 1. 24^ω
 15. 23

Ιανουάριος
 1. 22^ω
 15. 21

Μεγέθη
 ● 1 • 4
 ● 2 • 5
 ● 3 • 6
 Σείριος: -1,4

● Μεταβλητό άστρο
 = Νεφελειδής
 * Διπλό άστρο
 ☁ = Γαλαξίας